

Nr 5.

Ankom till riksdagens kansli den 6 augusti 1914 kl. 2 e. m.

Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 5 med anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t angående stadgande av skatteplikt till stat och kommun för vissa därifrån nu fritagna utlänningar.

Inom andra kammaren har herr Nilsson i Kristianstad väckt motion, vari hemställes, att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om dels utredning och förslag, huruvida och under vilken form utlänningar, som i Sverige åtaga sig eller utföra arbete, utan att enligt hittills gällande föreskrifter vara här i landet underkastade inkomstbevilning eller bevilningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter, böra åläggas skatteplikt till stat och kommun; samt dels utredning om, huruvida och i vilken form en förordning, som reglerar dessa arbetares vistelse i riket är behövlig; samt att härefter för riksdagen framläggas de förslag, vartill utredningen må giva anledning.

Till stöd för denna hemställan har motionären åberopat motiveringen till sin motion nr 276 vid 1914 års första riksdag. Denna motivering är av följande lydelse:

»Vid 1909 års riksdag väcktes i andra kammaren av herr N. E. Lindberg motion, vari påyrkades beskattning av utländska säsongarbetares *arbetsinkomster* i riket.

Motionen.

Bevilningsutskottet, som behandlade denna motion, avstyrkte med hänvisning till bland annat annat efter utskottets förmenande ringa omfattning, denna import av utländska arbetare hade i vårt land, samt även

Bihang till senare riksdagens protokoll 1914. 12 saml. 1 avd. 5 häft. (Nr 5.) 1

med hänsyn till den lilla inkomst det för varje dylik säsongarbetare vore fråga om.

Utskottets avstyrkande var dock icke enhälligt, utan från fem ledamöter avlämnades reservation vari påyrkades:

'Att riksdagen, i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att Kungl. Maj:t behagade utreda, huruvida och efter vilka grunder utlänningar, som i Sverige åtaga sig eller utföra arbete utan att enligt hittills gällande föreskrifter vara här i landet underkastade inkomstbevällning eller bevällningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter, böra åläggas skatteplikt till stat och kommun, samt att härefter för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen må giva anledning.'

Vid ärendets behandling i andra kammaren bifölls utskottets avstyrkande med 68 röster mot 67, som avgåvos för omförmälda reservation. Första kammaren biföll utan votering utskottets förslag.

Otvivelaktigt beröres här ett förhållande, som torde vara förtjänt att ånyo komma under riksdagens omprövning, den införskrivning av utländska arbetare, som av bevällningsutskottets utredningar 1909 påvisades, pågår fortfarande. Om orsakerna till den import av polska och galiziska jordbruksarbetare, som varje år företrädesvis till en del skånska gods och herregårdar äger rum, äro olika meningar rådande, i det arbetsgivarna påstå, att anledningen är att söka i bristande tillgång på svensk arbetskraft, under det de svenska arbetarna allmänt hålla före, att importen av galizisk arbetskraft avser att motverka de svenska arbetarnas krav på en högre levnadsstandard; den av arbetarna anförda orsaken torde vinna ytterligare tilltro av det faktum, att den första mera avsevärda importen av galizisk arbetskraft till de skånska herregårdarna just inträffade samtidigt med de första försöken av de skånska lantarbetarna att medelst organisation skaffa sig drägligare löneinkomster.

Men icke enbart för jordbruksarbete, utan jämväl på industriellt område pågår år efter år importen av galizisk arbetskraft; sålunda har till Ifö Kaolin- och Chamottefabrik i Kristianstads län under en följd av år införskrivits bortåt 200 stycken dylika arbetare.

Vid bruket ifråga har i dagarna den svenska arbetskraften på order av arbetsgivareföreningen lockoutats, och samtidigt som man således avstänger denna från arbetet, fortsättes arbetet med den galiziska importerade arbetskraften. Tillverkningen vid bruket ifråga utgöres delvis av cement, en vara för vilken som bekant gäller ett ganska avsevärt tullskydd. Det är onekligen en talande tidsbild att se den svenska arbetskraften utkastad, under det galiziska undersåtar fortsätta i ett industriellt av högt tullskydd gynnadt företag, och ändå förvånar man

sig på sina håll över den bristande fosterlandskärleken och offervilligheten bland landets på dylikt sätt behandlade arbetare.

I beskattningsavseende är denna importerade galiziska arbetskraft, som i regel aldrig låter sig mantalsskrivas här i riket, särdeles gynnsamt ställd, och det kan icke annat än väcka bitterhet hos den svenska arbetaren, då han till stat och kommun skall erlägga skatt för sin arbetsinkomst, samtidigt som den med honom om förvärvsmöjligheterna konkurrerande utländske arbetaren i regel reser, innan han här blivit skattepliktig.

Att dessa här i riket som säsongarbetare sysselsätta utlänningar, som icke i annan ordning äro skyldiga att erlägga skatt, böra förpliktigas att erlägga skatt för sin arbetsinkomst, antingen själva eller ock genom de arbetsgivare som införskriva dem, är ett önskemål, som i rättfärdighetens namn väl näppeligen kan avvisas; om sättet härför och om beskattningen skall gälla såväl stat som kommun torde genom en blivande utredning lämpligast kunna angivas.

Men även i ett annat hänseende torde denna import av utländsk arbetskraft förtjäna uppmärksammas. Enligt en av kungl. kommerskollegiums avdelning för arbetsstatistik gjord undersökning om förekomsten av utländska jordbruksarbetare i Sverige år 1907 framgår, att dessa arbetare hitkomma bundna av på förhand undertecknade arbetskontrakt, vadan de således äro helt prissgivna åt vad arbetsgivaren i dessa kontrakt stipulerat. Vid mera än ett tillfälle ha också klagomål från dessa säsongarbetare framkommit, både i fråga om bostäder m. m. och det vore enligt min mening icke för tidigt, att man i likhet med vad fallet är i Danmark medelst någon förordning eller föreskrift reglerade och kontrollerade dessa arbetares vistelse i landet, detta så mycket mera som det vid tvist om kontraktsbestämmelserna eller vid avsked med flera tillfällen blir det allmänna, som får taga hand om och bekosta hemsändandet av dessa galiziska och polska arbetare.»

Ifrågavarande motion tillstyrktes av vederbörande utskott i andra kammaren och bifölls sedermera av nämnda kammare. Ärendet överlämnades därefter till första kammaren och hänvisades för behandling till dess första tillfälliga utskott.

Andra kammarens utskott har, efter att i sitt utlåtande hava till en början meddelat en historik över frågans behandling vid föregående riksdagar m. m. anført följande:

»Motionärens första yrkande, vilket avser införande av skatteplikt för utländska undersåtar, som här i riket åtaga sig eller utföra arbete, *Andra kammarens fjärde tillfälliga utskott.*

utan att för närvarande vara underkastade skatt till stat och kommun, vill utskottet för sin del tillstyrka. Det synes nämligen utskottet vara uppenbart, dels att det allmänna bör äga rätt till skatter även av utlänningar, som mera tillfälligt förtjäna sitt uppehälle här i landet, dels också att rättvisan fordrar, att svenska arbetare i detta avseende icke ställas i en sämre ställning än med dem konkurrerande utländsk arbetskraft. Om häremot invändes, att det antal utländska arbetare, saken skulle gälla, är så obetydligt och den arbetsförtjänst, de här förvärva, så ringa, att några särskilda åtgärder för deras skull ej böra vidtagas, vill utskottet genmäla, dels att det rent principiellt sett dock bör ordnas så att ifrågavarande personer få betala skatt för sin här i landet förvärvade inkomst, dels också att det dock gäller något tusental personer årligen och en inkomst på måhända flera hundratusen kronor för varje år, som under nuvarande förhållanden går fri från skatt till stat och kommun. Ur kommunal skattesympunkt torde för övrigt åtminstone i vissa kommuner beskattningen av utländska arbetares inkomster vara av ganska stor betydelse ifråga om skatternas storlek.

Det sätt, som bör tillämpas för utfående av ifrågavarande skatter, anser utskottet böra överlämnas till prövning vid en blivande utredning. Antingen torde bestämmelserna ifråga kunna anknytas direkt till gällande skatteförordningar, eller kunde det tänkas att en särskild 'inregistreringsavgift' finge erläggas för hit inkommande utländska arbetare, en avgift som då till sitt belopp skulle ställas i proportion till den inkomst arbetarna ifråga här skulle erhålla. I förstnämnda fall böra givetvis särskilda grunder rörande avdragen fastslås, när den reella behållningen av skattskyldigheten eljes bleve av föga betydelse, då de utländska säsongarbetarna vanligen arbeta endast några månader och den sammanlagda arbetsförtjänsten per man oftast torde understiga 500 kronor om året. I båda fallen torde det bli nödvändigt, att arbetsgivarne finge garantera skatternas inbetalande. Då bevillningsutskottet vid 1909 års riksdag anförde, att skatternas erläggande genom arbetsgivarne lätt skulle som konsekvens medföra liknande förhållanden för svenska arbetare, vilka därigenom komme att ställas i ett icke önskvärt beroende av arbetsgivarne, torde enligt utskottets mening häremot kunna anföras, att de särskilda bestämmelser, statsmakterna kunna finna erforderliga med avseende på hit inkomna utländska arbetare, ingalunda kunna prejudicera liknande bestämmelser för svenska arbetare.

Skola emellertid de grunder för utländska säsongarbetares skattskyldighet, vilka kunna bli av statsmakterna fastställda, medföra

önskad effektivitet, böra dessa enligt utskottets mening kompletteras med särskild förordning angående uppsikt över dylika arbetare. Frågan om sådan uppsikt har såsom av ovan återgivna historik framgår varit föremål för övervägande i samband med behandlingen av lagförslaget angående förbud för vissa utlänningar att här i riket vistas. Föredragande departementschefen har till statsrådsprotokollet anfört, att han i likhet med lagrådet ansåg frågan om anmälningsskyldighet för utlänningar icke böra behandlas i samband med ovan omnämnda lagförslag utan att den sammanhänge med frågan om utländsk arbetskrafts användande inom landet och villkoren därför, vilken fråga borde regleras genom en särskild lag. Utskottet hyser den uppfattningen, att ett verkligt statsintresse kräver, det denna sak med det snaraste bliver ordnad. Kommerskollegium har också bestämt framhållit nödvändigheten av föreskrifter, på grund av vilka polismyndigheterna kunde erhålla kännedom om alla i riket vistande utlänningar. I Danmark och Norge, vilka med hänsyn till ifrågavarande förhållanden måste anses med vårt land närmast jämförliga, innehåller lagstiftningen på detta område bestämmelser om anmälningsskyldighet. Och det måste, såsom lagutskottet vid 1913 års riksdag framhöll, anses önskvärt, att lagstiftningen i hithörande frågor i de tre nordiska länderna såvitt möjligt anordnas efter samma principer, även om i vårt land rådande särförhållanden påkalla åtskilliga olikheter i detaljerna.

Den särskilda förordning rörande utländska arbetare, som motionären begärt och utskottet finner erforderlig, skulle emellertid icke endast innehålla bestämmelser om uppsikt över dylika arbetare utan jämväl i likhet med den danska lag, som ovan återgivits, reglera deras vistelse och trygga deras rättigheter här i landet.»

Vid 1909 års riksdag väcktes i andra kammaren en motion, nr 106, vari hemställdes, det riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om framläggande av förslag till särskilda bevillningsavgifter för utlänningar, som i Sverige åtaga sig eller utföra arbete utan att där vara uppförda till beskattning.

Utskottet.

I nämnda riksdags bevillningsutskotts betänkande nr 33 i anledning av berörda motion lämnas följande redogörelse rörande den utländska lagstiftningen på ifrågavarande område:

»I Preussen finnas icke några särskilda bestämmelser angående utländska säsongarbetares skattskyldighet. Vederbörande skattemyndig-

heter hava där endast att hålla sig till gällande allmänna bestämmelser, enligt vilka utlänningar äro skyldiga att erlägga inkomstskatt, därest de äro bosatta i Preussen eller där uppehålla sig antingen för att skaffa sig utkomst eller under längre tid än ett år. Vidkommande kommunalskatten stadgas, att inflyttande personer (oavsett nationalitet) kunna, även om de icke bosätta sig i kommunen, i likhet med kommunens övriga medlemmar underkastas beskattning, därest de uppehålla sig inom kommunen längre tid än tre månader.

Även i Danmark lär utländska säsongarbetares skattskyldighet regleras enligt gällande allmänna bestämmelser, vilkas innehåll i huvudsak överensstämmer med motsvarande preussiska stadganden.

I Frankrike saknas likaledes särskild skattelagstiftning rörande utlänningar. Emellertid lära utländska säsongarbetare bliva underkastade skatt till staten endast under den förutsättning, att de den 1 januari äro bosatta i Frankrike eller åtminstone vid sagda tidpunkt för sin räkning haft en bostadslägenhet förhyrd inom landet. Då nu ifrågasvarande arbetare sysselsättas huvudsakligen under sommar och höst, bliva de, praktiskt taget, fria från att erlägga statsskatt. Kommunalskatten uttages i visst förhållande till statsskatten, så att den, som går fri för denna skatt, blir fritagen från erläggandet av kommunalskatt.»

Beträffande frågan om utlänningars skattskyldighet här i landet är denna att bedöma efter gällande allmänna bestämmelser. Enligt förordningen angående bevillning för fast egendom samt av inkomst är utlänning skyldig erlägga bevillning för inkomst av näring som här bedrivits och för härifrån uppburen lön eller pension, varjämte utlänning, som på grund av vistelse här i riket för annat ändamål än idkande av studier är eller bör vara härstädes mantalsskriven, skall erlägga bevillning jämväl för annan inkomst som av honom här förvärvats eller härifrån åtnjutits, ävensom för inkomst, som, utifrån införd, av honom här använts. I de fall att utlänning ej är här mantalsskriven, åtnjuter han ej bevillningsfritt avdrag.

De för Sverige gällande stadgandena föranleda, att de utlänningar, varom här är fråga, i allmänhet undgå skattskyldighet, eftersom de nämligen mera sällan kvarstanna så lång tid, att de bliva här mantalsskrivna; och om än i enstaka fall bevillningsavgift och därpå grundad kommunalskatt skulle bliva dem påförda, torde skatten helt visst endast i undantagsfall bliva erlagd, då ju utlänningen vanligen återvänt till hemlandet vid den tidpunkt, då skatten förfaller till betalning.

Beträffande den omfattning, som anställandet av utländska säsongarbetare i Sverige fått, framgår av en uti bevillningsutskottets ovan-

berörda utlåtande intagen redogörelse därom, att år 1907 antalet säsongarbetare här i landet utgjorde inemot 1,700 stycken, av vilka icke fullt 1,200 sysselsattes med egentligt jordbruksarbete. Då enligt nämnda utskott i Danmark samtidigt funnos anställda icke mindre än 6,647 polska och galiziska säsongarbetare, av vilket antal 94 proc. sysselsattes i jordbruksarbete, och då den regelbundna årliga strömningen av polska och galiziska arbetare till Tyskland och tillbaka vid samma tid beräknats omfatta 300,000 personer, torde man få anse frekvensen av utländsk arbetskrafts anlitan för säsongarbete i Sverige såsom icke alltför betydande. Det belopp, som genom de utländska säsongarbetarnas skattefrihet undandrages svenska staten, kan sålunda icke gärna belöpa sig till mer än några få tusental kronor. Att för indrivande av så obetydliga skattemedel vidtaga både omfattande och kostsamma anordningar torde icke vara att förorda.

Enligt vad andra kammarens utskott förmäler sig hava i socialstyrelsen inhämtat, skall antalet utländska säsongarbetare för närvarande uppgå till ungefär samma antal som år 1907 eller möjligen något mindre.

Emellertid torde det vara bekant att förutom sådana säsongarbetare, som avses i ovan anmärkta redogörelse, utländska yrkesarbetare årligen under längre eller kortare tid vistas inom riket och där utföra arbete. Rörande antalet av dessa yrkesarbetare läser någon undersökning ej hava ägt rum, och eftersom de förekomma spridda på olika orter och hos olika arbetsgivare samt ofta efter korta mellantider vandra från den ena arbetsplatsen till den andra ådraga de sig icke heller någon allmänna uppmärksamhet. Utskottet tror sig emellertid ha anledning antaga, att deras antal ej är synnerligen avsevärt.

Såsom ovan anförts är en enligt gällande skattelagar skedd beskattning av ifrågavarande arbetares arbetsinkomst i de flesta fall verkningslös. För vinnande av nödig effektivitet härutinnan torde sålunda ett annat förfaringssätt böra anlitas, bestående däri att en viss till beloppet bestämd eller efter arbetsinkomsten avpassad avgift, som av arbetaren skall erläggas, fastställas. Det synes vidare vara oundgängligt, att arbetsgivaren, som anlitar den utländska arbetskraften, förpliktas att ansvara för att skattebeloppet verkligen utgöres och detta förfaringssätt torde böra komma till användning icke blott i de fall, då arbetsgivaren införskrivit denna arbetskraft, utan även då den tages i anspråk på den arbetssökandes egen framställning. Givetvis kommer en sådan förpliktelse att ådraga arbetsgivaren utgifter, vilka isynnerhet då arbetskraften ej av arbetsgivaren införskrivits näppeligen torde kunna anses

rättvisa. Vidare torde böra erinras om att även om med nämnda förpliktelse bleve förenad skyldighet för arbetsgivaren att göra anmälan om hos honom anställd utländsk säsongarbetare, kontrollen över skattebeloppets utgörande och fördelningen av detsamma mellan stat och kommun torde bli förknippad med många svårigheter och mycken möda, isynnerhet i de fall, då säsongarbetaren såsom icke sällan sker, flyttar från en arbetsgivare och en kommun till en annan. Såsom ovan visats torde icke heller det skattebelopp det gäller kunna antagas äga den betydelse, att särskilda anstalter för ändamålet synas av behovet påkallade.

Enär slutligen riksdagen så sent som år 1909 avslagit en framställning med enahanda syfte som förevarande motions och antalet säsongarbetare sedan dess snarare torde minskats än ökats, har utskottet icke ansett sig kunna tillstyrka ifrågavarande framställning i vad den rör skatteplikt för utländska säsongarbetare.

Utskottet vill emellertid framhålla, att utskottet rent principiellt sett finner det konsekvent att för den inkomst, som utlänning, tillhörande ifrågavarande kategori, här i riket förvärfvar, skatt verkligen erlägges. Emellertid är såsom ovan nämnts möjligheten att bereda effektivitet åt anordningar i sådant syfte förbunden med svårigheter av det slag att det synes utskottet böra bero på omfattningen av ifrågavarande trafik och därpå grundad beräkning av den skatteinkomst som stat och kommun gå miste om, huruvida särskilda åtgärder böra vidtagas.

Beträffande senare delen av förevarande motion eller frågan om utredning, huruvida och i vilken mån en förordning, som reglerar utländska arbetares vistelse i riket är behövlig, tillåter sig utskottet erinra, att 1907 års riksdag hos Kungl. Maj:t gjort framställning därom att Kungl. Maj:t måtte låta utarbета och för riksdagen framlägga förslag till lagbestämmelser, varigenom för landet skadlig invandring såvitt möjligt måtte hindras samt i övrigt utlänningars inflyttning och bosättning inom landet på lämpligt sätt ordnas, därvid riksdagen såsom skäl för behövligheten av dylika lagbestämmelser anført, bland annat, att invandrande arbetssökande utlänningar i vissa fall kunde obehörigen bidra till att försämra svenska arbetares utsikt till förvärv, att särskilt i de norra delarna av vårt land kusttrakterna regelbundet varje år besöktes av arbetssökande finnar, vilka på hösten återvände hem, en invandring som icke vore utan olägenhet och att då de invandrande därjämte oftast saknade varje tillgång, risken vore betydlig att de fölle fattigvården till last, vilket också ofta hade inträffat, att med föranledande av riksdagens berörda skrivelse uti en till innevarande riksdag avgiven

proposition framlagts förslag till lag angående förbud för vissa utlänningar att här i riket vistas samt att föredragande departementschefen vid ärendets föredragning inför Kungl. Maj:t angivit, att den betydelsefulla frågan om arbetsgivares ansvarighet för utländsk arbetskraft som han till riket införskaffat och därmed sammanhängande frågor samt överhuvud reglerandet av utländsk arbetskrafts användande inom landet vore spörsmål av beskaffenhet att ej kunna lösas genom en lagstiftning av förevarande slag utan borde bli föremål för behandling i ett sammanhang, när de ansåges därför mogna.

Enär alltså det ämne, som avses i senare delen av motionen, redan genom 1907 års riksdagsskrivelse bragts under Kungl. Maj:ts prövning och sålunda torde vara föremål för Kungl. Maj:ts uppmärksamhet synes det utskottet, som vore någon ytterligare framställning från riksdagens sida icke erforderlig.

Med åberopande av vad sålunda anförts får utskottet alltså hemställa,

att första kammaren icke måtte bifalla andra kammarens i ärendet fattade beslut.

Stockholm den 6 augusti 1914.

På utskottets vägnar:

HUGO HAMMARSKJÖLD.

I förevarande ärendes slutbehandling hava inom utskottet deltagit: herrar Hammar-skjöld, Hallberg, Sandler, Pettersson, Valerius Olsson, Oscar Olsson och Carlsson.

Reservation

av herrar *Oscar Olsson* och *Sandler*.

Utskottet har ej kunnat undgå att erkänna riktigheten av den princip, som ligger till grund för andra kammarens beslut. Så länge utländsk arbetare är i tillfälle att undandraga sig att betala skatt för sin här i landet åtnjutna inkomst, står naturligtvis den svenske arbetaren i en ofördelaktig ställning i konkurrensen på arbetsmarknaden. Således befinna vi oss för närvarande i den situationen, att inhemska varor skyddas för konkurrens med utländska, varigenom den svenska arbetsgivarens profit garanteras av staten, under det att den utländske arbetaren vid utbudandet av sin arbetskraft till de svenska arbetsgivarna gynnas på den svenske arbetarens bekostnad.

Det enda hållbara skälet för ett sådant sakernas tillstånd skulle vara omöjligheten att under andra betingelser erhålla någon arbetskraft alls, varigenom stora ekonomiska värden skulle givas till spillo. Detta skäl har också anförts ifråga om importen av galiziska arbetare till de skånska betfälten. Men för det första har det inte lämnats något som helst bevis för att det skulle vara omöjligt att anskaffa inhemsk arbetskraft till de stora gårdar i Skåne, där betor odlas, om arbetsanskaffningen inom riket organiserades med samma omtanke och energi som galizierimporten. För det andra kan väl en lämpligt avvägd beskattning på några kronor per person och år av utländska arbetares förtjänst ej rimligtvis komma att omöjliggöra införskaffande av denna arbetskraft, om och då den visar sig behöfelig.

Ännu viktigare är dock, att de skånska bönderna och småbrukarna visat sig med stor fördel kunna sköta sin betodling utan anlitande av utländsk arbetskraft. Och då bönder och småbrukare intet högre önska än att få odla betor för sockerbrukens behov, förefinnes ingen som helst fara för att denna industri skulle råka i svårigheter på grund av brist på råvaran, *även om* en försvårad galizierimport t. o. m. skulle omöjliggöra fortsatt betodling på de stora godsens. Den hemmavarande arbetskraften är i många fall stor nog för att betodlande bönder skulle önska en betydlig utvidgning i den kontrakterade betarealen. Också ha de alltid endast ytterst motvilligt fogat sig i de inskränkingar, som genomförts i den en gång kontrakterade arealen, i flera år upp till 20 procent. Kunna inte de stora godsägarna reda sig utan statens premiering av

den galiziska arbetskraften på de svenska arbetarnas bekostnad, bör betodlingen gå till de skånska bönderna och småbrukarna.

I Västergötland reder man sig med arbetskraft från Småland på betfälten, och det är betecknande för den galiziska importens betydelse, att de småländska arbetarna anse sig förtjäna mera genom att gå till Västergötland än till Skåne.

Missförhållandet blir så mycket betänkligare, som det här är fråga om import av arbetare på en betydligt lägre kulturnivå än det svenska folkets. Även om talet om slavimport är betydligt överdrivet, är det dock omöjligt att blunda för att dessa utländska arbetare äro en allt annat än önskvärd inympning på den svenska folkstammen i de landskap, dit de komma. Det har sagts, att importen åtminstone ej ökats under de senaste åren, möjligen t. o. m. minskats. I så fall ha vi all anledning att hjälpa denna utveckling ytterligare på traven. Vårt grannland Danmark har försummat att i tid vidtaga nödiga mått och steg för hämmandet och reglerandet av denna invandring. Nu har det sin »galizierlag» men också en högst bekymmersam »galizierfråga». Vi ha tillfälle i vårt land att stämma redan i bäcken, och vi böra också begagna oss därav, medan tid är.

Utom galizierna gäller den här föreliggande frågan en mängd andra utländska arbetare: finska arbetare i Norrland, yrkesarbetare, restaurantpersonal o. s. v. Men ifråga om dessa har man inte ens försökt anföra som ursäktande omständighet, att det skulle vara omöjligt att erhålla svensk arbetskraft, om de skulle nödgas erlagga samma skatt som de svenska.

Det är sant, att det är svårt att utfå skatten av utländska arbetare här i landet. Både finnar och galizier, som vistats i landet så länge, att de påförts bevillning och inkomstskatt, skicka ofta hem sina pengar, efter hand som de förtjäna dem, och ha så intet att betala skatten med. En utväg vore, att utländsk arbetares arbetsgivare ålades att ansvara för skatten både till stat och kommun, i vilket fall han på arbetslönen kunde innehålla beloppet.

På grund av vad som sålunda anförts, hemställa vi,

att första kammaren måtte biträda andra kammarens beslut och i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om

1) dels utredning, huruvida och under vilken form utlännningar, som i Sverige åtaga sig eller utföra arbete, utan att enligt hittills gällande föreskrifter vara

här i landet underkastade inkomstbevillning eller bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter, böra åläggas skatteplikt till stat och kommun;

2) dels utredning, huruvida och vilken form en förordning, som reglerar dessa arbetares vistelse i riket, är behövlig;

samt att härefter för riksdagen framläggas de förslag, vartill utredningen må giva anledning.
